

Осемдесет и осма глава

На следващия ден, който беше двацет и шестия от идването ни в Ранкодом, Винко Станс дойде при мен и смирено започна да се разкайва за гнева си и за допуснатата грешка. Аз го успокоих, като му казах, че жупанът ми се обади и ми каза, че е спрял товаренето на житното питие и че Янко Ковач е започнал да преработва готовото житно питие и да го прави добро. Освен това, жупанът не се гневи на Винко Станс и е готов да му прости допуснатите грешки в името на приятелството и помощта, която ни оказа.

Тогава Винко Станс поклати глава и каза:

- Допуснах голяма грешка, като се опитах да променям чертите на времето. Сега виждам, че всичко съм объркал и не мога да го оправя лесно. Ще се наложи обаче да опитам пак. Утре вечер ще дойда при теб да ми дадеш книгата с новите допълнения, затворена с новия ти таен израз, защото стария си го написал в книгата и го прочетох. Това, което стана с житното питие, е по моя вина. Жупанът разбра за нещо, което всъщност е станало след като съм направил промяната в миналото, а не бих направил преди това. Тази промяна е променила и мен, макар че си мисля, че не е. По-скоро ми се иска да не е.

- Защо не можеш да върнеш нещата по старому? - попитах аз.

- Няма как да ги върна – обясни ми Винко Станс. - Не съм запазил препис от нарежданията в тялото на онова страшно същество или гуцер, както ги наричате сега. Това е основната ми грешка. Ако си бях запазил препис от тези нареждания сега просто щях да се върна във времето и да

възстановя нарежданията в тялото му. Не знам, дали ако се върна съвсем малко по-рано във времето и успея да направя препис на тези нареждания точно в мига, преди да направя промените, няма да мога да възстановя нещата. Може и да успея и се надявам да стане така. Затова утре вечер отново смятам да използвам построеното за пътуване във времето, да се върна в мига преди да направя промените, да направя препис от нарежданията в тялото на страшното същество, а след това да възстановя нарежданията, след като съм направил промените. Ще ми е необходимо да се върна два пъти, за да не се сблъскам с другия мене. Но всичко това трябва да се извърши много точно и ако сбъркам дори и малко, може да стане още по-зле. За да не допусна грешка, ще ми трябва човек, който пише нареждания за светещи плочи и то такъв, който не допуска грешки, за да мога да наредя на построеното, с което се връщам в миналото, да ме отведе точно в мига преди да се появя и направя промените, но да имам достатъчно време, за да направя препис от нарежданията в тялото на страшното същество. После трябва да се върна точно в мига след като си заминавам след промените. Тогава ще възстановя нарежданията в тялото на страшното същество. Когато се върна, всичко трябва да е по старому и спомените ти да са онези от книгата.

- Значи този мен няма да го има, така ли? - попитах аз.

- Не, нищо не изчезва – каза Винко Станс. - Този теб ще съществува, но ще има други спомени. Това ще означава, че животът му е протекъл по друга черта на времето. Част от неговите спомени ще останат записани в тази книга. Затова запиши всичко, което се случи през тези дни. Трябва да се знае, че промените на чертите на времето не трябва да се правят, без да има препис от нарежданията,

които ще се променят, за да доведат до промяна на някоя черта на времето. Ако стане грешка, трябва да се възстанови старото състояние.

При тези думи Винко Станс се замисли и стоя мълчалив известно време. Накрая каза:

- Сега ще отида при жупана и ще му се извиня. В никакъв случай не искам да остане огорчен от обидите, които изрекох срещу него. Искам да призная грешката си пред него, за да не го чуе от друг.

Винко Станс излезе и аз останах в стаята си пред светещата плоча, на която беше отворена книгата със странните спомени, напомнящи на моите, но различни от тях.

Малко след като си замина Винко Станс, при мен дойдоха Миро и Драгица. Те отдавна бяха неразделни и дори бяха решили да вдигнат сватба. Сестра ми Вишня, която беше отгледала Миро след смъртта на жена ми, много обичаше Драгица и постоянно ми я хвалеше, сякаш аз не можех да оценя добрите ѝ качества. Разбира се, че и аз обичах Драгица като своя дъщеря и тя радваше очите ми, когато я видех.

Сега, когато при мен влязоха Миро и Драгица, разбрах, че нещо се е случило. И двамата не се усмихваха като обикновено и изглеждаха по-възрастни, отколкото бяха.

- Тате, какво е станало с Винко Станс? - тревожно ме попита Миро. - Всички от нашите хора говорят, че се скарал с жупана. Хората от Ранкодом не са много приказливи, но онези, с които мога да разговарям, смятат че не е същият, а друг Винко Станс.

- Винко Станс отиде преди малко при жупана – отвърнах аз. - Той смята да признае грешките си лично пред жупана и да му се извини за обидите, които му е

нанесъл.

- Така ли ти каза? - учуди се Миро. - Всички хора говорят друго. Казват, че искал да ни прогони от Ранкодом, за да се върнем в стария си свят.

- Преди да тръгне към жупана, Винко Станс беше тук и лично ми каза за намерението си да се извини на жупана – казах аз. - Не ми е споменавал, че иска да се върнем в стария си свят. Ако го иска, защо да не ми го каже?

- От няколко дена всички хора твърдят, че Винко Станс много се променил – обясни Миро. - Всички, които мислят, че добре го познават, са смаяни от държанието му, от думите му и от делата му. Дори Блавор, който му е най-близък от всички тук, който му е роден дядо, не може да го познае.

- Последният ни разговор беше като някогашните – заявих аз. - Не виждам никаква разлика между сегашния и някогашния Винко Станс.

- Той или умело се преструва – каза Драгица, - или наистина се е разкаял.

- Вярвам, че искрено се е разкаял за думите и делата си – казах аз. - Утре вечер отново ще се върне във времето и ще се опита да оправи нещата.

- Ще се връща пак във времето?! - възкликнаха Миро и Драгица.

- Да – отговорих аз, - и затова трябва да подготвя допълнението към странната книга. Ще опиша всичко, което се случи през тези няколко дни.

- Не мога да разбера какъв е смисълът на тази книга – каза ми Миро. - И защо в нея ние с Драгица не съществуваме, а Винко Станс ти говори, че след някакви промени в миналото ние ще се появим? Не е ли това някаква измама?

- Наистина, и аз не знам какво означава тази книга – отвърнах аз, - но не мога да кажа, че е измама. Ако е измама, кой ще има полза от нея?

- Винко Станс – отговаря Миро.

- Ако е Винко Станс, каква полза ще има той от тази измама? - попитах аз.

- Трябва да разберем – заяви Миро. - Ако Винко Станс е намислил нещо, от което нашият народ може да страда, то трябва да го спрем.

- И как ще разберем? - отново попитах аз.

- Първо ще разговарям с него – каза Миро. - Той няма да си признае, ако е намислил нещо, от което да страдаме ние, но все нещо мога да разбера. А Драгица ще е с мен. Напоследък забелязахме, че много лесно разговаря с жителите на Ранкодом, без да използва думи. Може би тя ще научи нещо от Винко Станс, което той не изрича с думи.

Тогава си спомних, как много пъти Винко Станс ми предаваше думите на жители на Ранкодом, които говореха, а аз чувах и не разбирах. Винко Станс не отваряше уста, но с негова помощ аз сякаш чувах думите на своя език. Казах това на Миро и Драгица, но Миро ми обясни:

- Не хората от Ранкодом, а Драгица ми предава смисъла на думите, които изричат. Тя също има тази способност, която си забелязал, че има Винко Станс.

